

Sự thật và cái chết của Nhật Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyễn Tấn Thịnh
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

"Đôi tôi đã lịch sự x, tôi không ch u đ ai x tôi c. S b t b và x t i t t c các ph n t đ i l p qu c gia là m t t i n ng s làm cho n c m t v tay c ng s n."
(Nh t Linh Nguyễn Tấn Thịnh Tam)

Nh t Linh Nguyễn Tấn Thịnh Tam

LTS - Bài viết d i đây c a nhà văn Nguyễn Tấn Thịnh, con trai nhà văn Nhật Linh Nguyễn Tấn Thịnh Tam, nh m ph n b n m t s ý k n đ c đ a ra g n đây, mà tác g cho là "bóp méo s th t, s a đ i l ch s, xuyên t c cái ch t" c a thân ph ông. Trong s các ý k n này, có m t ch ng sách trong tác ph m "M t Th i Đ Nh," c a tác g Nguyễn Văn L c, xu t b n m i đây.

L n đ u tiên tôi đ c nhìn th y rõ khuôn m t cha tôi, nhà văn Nhật Linh, là vào kho ng cu i năm 1950 khi cha tôi t H ng C ng tr v Hà N i. Năm y tôi m i m i tu i.

Trong th p niên 1940 cha tôi r t b n r n v i nh ng ho t đ ng chính tr , ông s ng nhi u năm bên Trung Hoa. Th i gian này ông ch v ghé thăm m con tôi vào nh ng d p đ c bi t ng n ng i, không đ cho tôi k p nh n di n khuôn m t ng i cha, ng i mà lâu lâu tôi nghe nh c đ n m t cách kính c n nh th ông là m t nhân v t trong th n tho i h n là m t ng i có th c ngoài đ i.

Tôi nh ngày hôm đó tôi đã ng i nhìn ông nh nhìn m t ng i khách l . Tr c m t tôi nhân v t th n tho i y hi n hình b ng x ng b ng th t: Nhật Linh dáng dong d ng qu c th c, khuôn m t phong s ng, có c p m t sâu, đôi mày r m, v ng trán cao, n c i c i m d i hàng râu mép và cái nhìn đ c bi t, nhìn th ng và sâu vào đôi m t ng i đ i di n nh ng lúc nào cũng nh m m t v m m àng xa v i.

K ni m v đêm hôm đ u tiên đoàn t y còn ghi đ m trong trí nh tôi m t l i nói c a cha tôi. Đó là l i ông tuyên b quy t đ nh t b cu c đ i chính tr .

Trong t p h i ký Nhật Linh Cha Tôi (Văn M i xu t b n 2006, trang 13) tôi có vi t: "Đêm hôm đ u tiên đoàn t , chúng tôi không ng , t t c th c g n su t sáng đ trò chuy n v i ông. Trong căn nhà s 15 Hàng Bè Hà N i n i m tôi m ti m bán cau khô, vào m t đêm mùa Đông, b m con chúng tôi chen chúc n m trên m t chi c gi ng tây l n. Tôi còn nh rõ b tôi nói v i chúng tôi là ngày hôm sau báo chí s đ n g p ông và ông s tuyên b quy t đ nh t b cu c đ i làm chính tr đ tr v cu c đ i vi t văn."

Sự thật về cái chết của Nhật Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyán Táng Thiát
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Sau này để bạn theo dõi những suy nghĩ Xóm Củu M (Bèo Giọt) tôi thấy cha tôi viết những dòng sau này: “Tôi nghĩ, người rất thân yêu đã khuyên tôi rời đi về quê và nhớ theo dõi Xóm Củu M này mãi mãi” (Hàng ngày, trên núi 16 tháng 10 năm 1949, 1g30 trưa). Nhớ về là trí nhớ của tôi, cậu bé 10 tuổi, đã không sai.

Kể từ ngày đầu tiên đoàn tụ năm 1950 về cho đến ngày ông qua đời 7 tháng 7, 1963, tôi là người con đã sống gần gũi với cha tôi nhất trong số tất cả những người con của ông. Lý do là khi cha tôi vào Nam năm 1951, ông kéo tôi đi theo ông, trong khi mẹ và các anh chị tôi ở lại Hà Nội cho đến năm đi công 1954. Và sau đó năm 1955 khi ông quyết định rời Sài Gòn lên sống trên Đà Lạt, tôi lại là người ông mang theo để sống gần ông. Là người con và thân cận với cha đến tận cùng, tôi là người và biết rõ nhất về ông cũng như là người chứng kiến cái chết của ông trong những giờ phút cuối cùng.

Là người con hiểu rõ ông cũng như tôi, tôi tin rằng khi cha tôi tuyên bố từ bỏ cuộc đời làm chính trị ông đã thành thật với mình. Tuy nhiên thực tế của đời sống ông phải sống trái với ý muốn của mình. Về cuộc đời cha tôi bắt liên lạc vì liên quan đến mặt về chính trị, đời sống cái chết của ông ngày tháng 7 năm 1963.

Cái chết này mang một tiêu chí rõ rệt. Ông từ chối “cảnh cáo những người chà đạp lên mặt thể do,” như ông đã viết ra trên giấy trắng mực đen.

Nguyên nhân và động lực của đời sống cái chết của Nhật Linh đã được ông viết ra bằng 71 chữ viết mình bằng tay và để lại:

Đời tôi đời lịch sử, tôi không chịu được cái chết của tôi. Sự bất công và sự tàn ác của các phần tử đời lịch sử gia là một tội ác làm cho nước mất tay chân của tôi. Tôi chứng kiến sự đổ vỡ và sự hủy diệt cũng như Hòa Thành những Thịch Quố những Địch thù của cảnh cáo những người chà đạp mặt thể do.

7 tháng 7, 1963

Nhật Linh Nguyễn Văn Tam

Thầy dạy học này là có những người mạnh mẽ viết sách bóp méo sự thật, sự đời lịch sử, xuyên tạc cái chết của cha tôi gán ghép cho cha tôi “tội vì căn bệnh tâm thần” (Nguyễn Văn Lạc), “tội để tránh khỏi phải ra tòa để chết vì thủ tục” (Lê Nguyên Phú).

Là người con, lại là người con sống gần gũi với ông cũng như tôi biết chắc là gán ghép này hoàn toàn sai với sự thật và vì vậy tôi thấy có bổn phận lên tiếng.

Bài viết này sẽ chia làm hai phần.

Phần thứ nhất tôi sẽ nói về cuộc đời cha tôi, về bối cảnh lịch sử, và nguyên nhân đời sống cái chết của ông, Nhật Linh. Tất cả những gì tôi viết sau đây đều dựa trên những gì mặt thấy tai nghe mà tôi tin rằng đó là sự thật.

Tôi sẽ dành phần thứ hai của bài này để phần bác bỏ luận của hai ông Nguyễn Văn Lạc và Lê Nguyên Phú.

Như đã nói ở trên vào năm 1955 cha tôi quyết định rời Sài Gòn lên Đà Lạt sống và tôi là người ông chọn đi cùng với ông. Ông cũng thu xếp cho tôi thi tuyển vào lớp Địch Lạc trường trung học công lập Quang Trung niên khóa 1955-56. Chúng tôi ở trên lầu 2 nhà hàng Poinsard & Verey số 12 đường Yersin Đà Lạt. Sau này các anh chị tôi cũng theo ông lên Đà Lạt vào những dịp hè hoặc

Sự thật về cái chết của Nhật Linh (K 1)

Tác Giả: Nguy&#n T&#ng Thi&t
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

T&#t nh&ng kh&ng ai &# luôn trên &#y, ch& tr& ch& Thoa là ng&#i ch& k& c&a t&i. Nh&ng năm đ&u tiên trên Đà L&t là nh&ng năm thanh bình. Cha t&i ch&i lan, hòa nh&c t&i gia vào cu&i tu&n. Th&nh tho&ng ba chúng t&i (cha t&i, ch& Thoa và t&i) đi pic-nic trên núi Langbian ho&c &# Su&i Vàng.

Lâu lâu b&n bè c&a cha t&i t& Sài Gòn lên Đà L&t ghé thăm cha t&i. B&n c&a cha t&i nhi&u l&m và đ& lo&i: b&n thân, b&n v&n, b&n đ&ng chí và c& các chính khách n&a. T&i còn nh& kh&ng chú ý đ&n chuy&n ng&#i l&n nên kh&ng bi&t cha t&i bàn lu&n v&i khách chuy&n gì, nh&ng t&i đoán th& nào h& ch&ng bàn chuy&n th&i s& và chính tr&. Ph&i đ&n r&t nhi&u năm sau này, sau khi thân ph& t&i m&t, t&i có đ&p g&p l&i m&t trong nh&ng v& khách đó là anh Lê H&ng, m&t đ&ng viên VNQĐĐ. Anh Lê H&ng nói v&i t&i là cha t&i tán thành chính sách c&a T&ng Th&ng Ngô Đình Di&m trong vi&c đ&p lo&n Bình Xuyên. Cha t&i nói: “Vi&c đ&p lo&n Bình Xuyên là đúng, nh&ng coi ch&ng, nó có th& m& đ&u đ&n đ&n đ&c tài.”

Vào năm đó (1955) chính ph& c&a n&n Đ& Nhật Cộng Hòa phát đ&ng r&m r& phong trào t& c&ng. Th& xã Đà L&t tràn đ&y băng rôn bi&u ng& ch&ng c&ng s&n. Trong các đ&p l& t&t th& nào cũng có màn k&ch t& c&ng v&i nh&ng anh h& “cán ng&” áo đen nón c&i nh&y vũ đ&u t&p th& “son mì son mì son đ& mì.” Nh&ng song song v&i phong trào t& c&ng m&t phong trào khác cũng r&m r& kh&ng kém. Đó là phong trào “suy tôn Ngô T&ng Th&ng.”

Nh&ng b&n nh&c suy tôn đ&#c phát đi liên t&c trên đài phát thanh. Loa phóng thanh đ&t &# đ&u ch& Đà L&t su&t ngày rót vào tai khách đi đ&ng nh&ng b&n nh&c suy tôn &#y, đ&n n&i nó nh&p vào t&i, c&u bé 15 tu&i. M&t b&a đi h&c v& t&i nh&y c&u thang mi&ng hát oang oang: “Bao nhiêu năm t&ng lê g&t n&i quê ng&#i...” ... “Toàn dân Vi&t Nam bi&t &n Ngô T&ng Th&ng. Ngô T&ng T&ng, Ngô T&ng Th&ng muôn năm!” Đ&n đ&u c&u thang ng&ng lên t&i b&t g&p ngay g&ng m&t ch&ng h&ng c&a ông c&! Tuy ông c& kh&ng nói gì nh&ng t&i đoán ch&c b&ng ông kh&ng vui. T&i bi&t ông c& t&i chúa ghét cái trò suy tôn cá nhân, dù ng&#i đó là ông tr&i đi n&a.

M&t vài năm sau t&i ch&ng ki&n m&t câu chuy&n khác khi&n t&i tin r&ng cái trò suy tôn này đã làm cha t&i không &a ch& đ&. Ai cũng bi&t là h&i đó đ&#i th&i Đ& Nhật Cộng Hòa đi xem xi-nê đ&u ph&i đ&ng đ&y chào c&. Đ&#i ch& đ& Đ& Nhật Cộng Hòa lu&t chào c& này b& bãi b&. Đi gi&i trí mà ph&i chào c& đã là m&t chuy&n vô lý. Nh&ng còn th& m& vô lý h&n n&a là khi lá qu&c k& chi&u trên màn &nh thì chính gi&a l&i có m&t kho&ng b&u đ&c in hình v& th& lãnh qu&c gia: chân dung T&ng Th&ng Ngô Đình Di&m.

Ông c& t&i m&t b&a đi xi nê t&i r&p hát Vĩnh L&i khi ông bu&c ph&i đ&ng lên chào c& ông đã t&c gi&n đ&ng đ&y b& v& kh&ng xem xi nê. Chuy&n này t&i bi&t vì chính tai t&i nghe ông c& b&t mãi than th& v&i chú Lê Văn Ki&m, m&t ng&#i b&n thân c&a ông c& t&i.
Hãy t&ng t&ng ông c& t&i, Nhật Linh Nguy&#n T&ng Tam, b& bu&c ph&i đ&ng đ&y (kh&ng ph&i đ& chào c&) đ& suy tôn ông Ngô Đình Di&m!

T&i ch&c là có nh&ng ng&#i có th& b&o đây là chuy&n nh& và đ& l&i cho B& Thông Tin làm vi&c này ch& ông Di&m kh&ng hay bi&t. Nói gì thì nói &# c&ng v& lãnh đ&o qu&c gia ông Di&m là ng&#i ph&i ch&u trách nhi&m v& cái trò suy tôn quá l& này c&a thu&c c&p. Đây là m&t trong nh&ng đ&u khi&n cha t&i b&t mãi v&i ch& đ& nhà Ngô.

M&y năm sau ngày ch&p chánh c&a ch& đ& nhà Ngô s& b&t mãi c&a dân chúng gia tăng v&i s& đ&c tài gia đình tr& c&a gia đình này. C& cha t&i và t&i lúc này đ&u đã v& &# h&n Sài Gòn. Riêng cha t&i vì mua m&t mi&ng đ&t &# Fim-nôm g&n Đà L&t nên ông th&nh tho&ng v&n đ&p xe đò Minh

Sự thật về cái chết của Nhà Linh (K 1)

Tác Giả: Nguy&#n T&#ng Thi&t
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Trung lên trên máy vào rừng để “tu tiên” bên dòng suối Đa Mê. Nhưng “tu tiên” không được vì những biến chuyển chính trị ở Sài Gòn khiến cha tôi không thể nghỉ yên.

Năm 1958 cha tôi ra tờ báo Văn Hóa Ngày Nay. Tờ tay cha tôi vẽ và trình bày bìa cho tờ được san này. Ở trên góc bìa để hàng chữ lớn: Số ra mắt 17 tháng 6, 1958. Chúng tôi không muốn ai để ý đến cái ngày 17 tháng 6 có ý nghĩa gì cho mãi đến khi tôi gặp anh Lê Hồng. Anh Hồng nói với tôi trước bàn thờ ông cụ: “Anh Tam làm cái gì cũng tính toán rất kỹ lưỡng. Anh chọn ngày ra báo 17 tháng 6 là ngày giỗ của ông trưởng Nguyễn Thái Học, cũng như anh chọn ngày chết 7 tháng 7 là ngày chết chính của họ Ngô để phẫn đứi chết này.”

Ở Sài Gòn báo Văn Hóa Ngày Nay bán rất chạy ngay từ số đầu tiên. Năm nay tôi học lớp Đệ Nhị trường trung học tại thành Hoàng Việt tại đường Phan Đình Phùng (khúc giữa Cao Thắng và Lê Văn Duyet). Trên khúc đường đó có rất nhiều tiệm bán sách hoặc tiệm cho thuê sách. Trên đường đi học qua các tiệm sách này tôi thấy có một hiệu sách mà tôi không hề thấy xảy ra trước đó: tất cả các tiệm sách này đều có một tấm bảng đen phía trước cửa và hàng chữ viết bảng phẫn đứi: HÔM NAY CÓ VĂN HÓA NGÀY NAY.

Nhưng báo chết được 11 số thì đình bản. Chúng tôi chúng học hỏi ông cụ tại sao báo bán chạy thế mà lại đình bản? Cha tôi không trả lời. (Ông không có thói quen tiết lộ chuyện cho con cái). Nhưng thái độ của ông lúc này rất buồn bã. Sau này để hỏi hai người trong ban biên tập của báo VHNN là ông Nguyễn Thành Vinh và ông Trần Ngọc Bội Sơn thì tôi càng kinh ngạc hơn nữa: báo không ra vì lý do này.

Trong cuốn sách “Nhà Linh, Nguyễn Nghi Sĩ-Nguyễn Chi Sơn” do Thành Kế xuất bản năm 2004, trang 78, ông Trần Ngọc Bội Sơn viết:

“Tờ Văn Hóa Ngày Nay ra được 11 số thì đình bản, mặc dù được các giới khắp nơi hoan nghênh. Ôi, chết vì nó được hoan nghênh quá xá mà chết non. Nguyên nhân thế này:

“Trước hết tờ Văn Hóa Ngày Nay không được chết Ngô Đình Diem cho phép xuất bản như một tờ chí mà chết là một giai phẩm phát hành không có danh khí. Vì không có danh khí nên Bộ Thông Tin kiểm duyệt càng tình dờ lâu mãi rồi lại bản thảo do in. Ông Hoàng Nguyên, chủ sở phòng kiểm duyệt đã nói với tôi rằng tuy có nhu cầu tình nguyện chúng tôi, nhưng không thể làm trái lệnh cấp trên là của tờ Văn Hóa Ngày Nay ra đúng kỳ hạn (tờ được đúng ngày tháng 1 mới tháng) để được giới ngày mua báo. Hạn của bài viết phải kiểm duyệt kỹ, nhất là bài của Nhà Linh và Bội Sơn.”

“Sau này, ngoài chủ sở kiểm duyệt, phẫn đứi quy định do ngôn luận này ra, chủ sở Ngô Đình Diem còn có một tờ đơn hiem để của là nhà nước để để quy định phát hành báo chí, kỳ cấp giai phẩm. Ngô Đình Diem đã có sáng kiến để ra Nhà Phát Hành Thành Nhà, bắt tất cả các báo chí phải đưa cho công ty này phân phối. Tờ Văn Hóa Ngày Nay bán chạy như tôm tươi mà y số được, đã bị đình. Nhà phát hành để quy định của chính phủ đã thi hành để không giới để số báo cho các tiệm sách để để mua. Chúng tôi khi bị báo thành tờ bỏ đã để ý đánh để riêng, khi nhận báo từ nhà phát hành trả về, thấy những để y vẫn còn nguyên, tức là nhà phát hành để không làm đúng nhiệm vụ, để để báo của chúng tôi trong kho, không phân phối đi. Có những tiệm sách để để đình mua thành báo về chúng tôi để có để báo bán, nhưng chúng tôi phải chết vì số chính quy định gài bẫy. Để nghèo lại bị thua lại, chúng tôi đành đình bản tờ Văn Hóa Ngày Nay.”

Sự thất bại của Nhà Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyễn Tấn Thịnh
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Sau khi đọc giới thiệu thích tôi mới vỡ lẽ vì sao có hiện tượng cái bóng đen với hàng chữ phôi nhò chính quyền đã cố ý trì hoãn không cho báo ra đúng hôm kia nên đọc giới bu c phi ch khi nào có bóng đen ch “hôm nay có Văn Hóa Ngày Nay” mới vào mua đọc.

Nhưng dĩ nhiên trên là sự thất bại xung quanh vấn đề bình luận của tờ Văn Hóa Ngày Nay. Nó nói lên sự xâm phạm quyền tự do ngôn luận của chế độ nhà Ngô mà cha tôi là nhân chứng tận mắt. Cũng như tất cả những nhà văn, nhà báo khác khi họ bị tước đoạt quyền tự do ngôn luận, dĩ nhiên là Nhà Linh rồi bất mãn và chuyển n này.

Vào năm 1960 trên bìa báo T Do Xuân Canh Tý xuất hiện bức tranh năm con chuột đang đục khoét mặt quốc gia đất và người lật đổ cái bìa thì quốc gia đất là hình bóng đất nước Việt Nam, hàm ý các anh em của gia đình họ Ngô đang phá hoại đất nước. T báo bị chính quyền tịch thu sau khi báo đã phát hành được một số khá lớn. Không một ai biết tác giả bức tranh là ai. Nhưng tôi đoán mò họa sĩ Phạm Tăng là tác giả. Nhưng cha tôi cho chúng tôi biết tác giả là một người rất thân cận với ông: họa sĩ Nguyễn Gia Trí.

Bìa báo xuân Canh Tý 1960. (Hình: Tranh Vẽ của Họa Sĩ Nguyễn Gia Trí, Hoa Kỳ)

Rồi đến cuối cùng chính hôm ngày 11 tháng 11, 1960 của một nhóm quân nhân Thi Đông. Cha tôi bị liên lạc thì nào trong cuộc đảo chánh này để đến nơi mấy năm sau ông cố tôi phải ra tòa với tội trạng “phôi nhò quốc gia” và “xâm phạm nhân an ninh quốc gia” để đánh cái tội với của ông ngày 7 tháng 7, 1963?

Nhà thơ khổ trôi qua đã có không biết bao nhiêu giờ và phút với cuộc đảo chánh 11 tháng 11, 1960 này cũng như mặt để liên lạc của cha tôi trong cuộc đảo chánh, để có viết ra bài những ngày những thu của nhiều khuyến khích những chính trị khác nhau.

Đây tôi không nhớ cũng không đến chính những bài viết này. Tôi không phải là một nhà nghiên cứu, cũng không có tham vọng viết lịch sử, tôi chỉ nêu lên đây tiếng nói của một người con. Nếu tiếng nói đó có góp phần soi sáng thêm cho sự thất bại của lịch sử thì tôi nghĩ rằng đó là việc tôi phải làm vì bình phẩm để với cha tôi.

Trước hết là cha tôi biết trước về đảo chánh sắp xảy ra. Trong cuốn hồi ký “Nhà Linh Cha Tôi” trang 120 tôi viết: “Bình minh một năm với trước, một ngày trước của cuộc binh biến 11 tháng 11, 1960 ở Sài Gòn, bố tôi bắt tôi trốn về căn gác chế An Đông nhìn tôi nói nghiêm nghị: ‘Ngày mai con có đi đâu thì không được lòng vào khu Dinh Độc Lập’”. Cuộc đảo chánh thất bại. Tôi nghe nói là bố tôi sau đó đã trốn về nơi ẩn nấp trong thành phố.”

Sau này tôi nghe nói ông phải đi trốn vì ông có tên trong một tờ truy tìm của chính phủ

Số thứ tư về cái chết của Nhà thơ Linh (K 1)

Tác Giả: Nguyễn Tấn Thịnh
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

Đầu tiên ra trong thành phố vào buổi sáng ngày đầu chảnh.
Mấy tháng sau chúng tôi nghe chuyện cha tôi trở về nhà. Anh tôi hỏi thì ông cũng trả lời gì đó
“Cứu đầu tiên vô can” và không biết là đi về gì nữa. Tôi thắc mắc tại sao ông cũng trả lời vô can đầu tiên khi
ông biết trả lời về đầu chảnh xảy ra là có tên ông trong tờ truyền đơn, trong khi hầu hết những
người có tên trong tờ truyền đơn bắt hết?

Sau này đầu tiên tiếp xúc với Giáo sư Nguyễn Thành Vinh, mẹ tôi đàn em cũng là đồng chí của ông
cũng, anh Vinh xác nhận với tôi: “Anh Tam đã tuyên bố không làm chính trị, vì vậy anh đồng ý
ngoài, anh chấp nhận những việc làm của các anh em mà thôi. Tất cả các buổi họp quan trọng
trước ngày đầu chảnh đầu tiên không có mặt anh Tam. Tuy nhiên anh đầu tiên thông báo mọi điều kiện.
Vì vậy anh Tam biết trả lời về đầu chảnh xảy ra.”

Tôi nhớ sự kiện trên và là người con gái và thu hút ông cũng tôi nhớ, tôi suy luận thế này:
Mặt mặt cha tôi bắt mãi với chị đầu nhà Ngô về sự đầu tiên của chị đầu này. Mặt khác vì tôi tuyên
bố không làm chính trị của ông năm 1950, là người rất trẻ danh dự, ông cũng tôi hết sự
tránh mặt hành vi đi ngược lại là tôi tuyên bố của ông.
Giữa hai đồng ý lúc tiếp nhận ý cha tôi khôn ngoan chọn thái độ đồng ý vì nó có thể giúp ông
mặt lúc đầu tiên hai mặt tiêu: đó là người tán trợ các hoạt động của anh em đồng chí của ông,
những riêng ông đồng ý ngoài.

Số kiện ông cũng tôi không bắt bắt có thể vì người ta không tìm ra bằng chứng. Thứ nhất là ông cũng tôi
không bao giờ đi họp. Gần đây tôi có dịp tiếp xúc với ông Nguyễn Liú, ông cho tôi biết là ông
Nhà thơ Linh không đi họp đồng ý phái, người đi đi là ông Nguyễn Thành Vinh. Ông Nguyễn Liú
hiện sống tại San Jose, Hoa Kỳ, là người đã tham gia vào những cuộc họp của đồng ý phái và
cũng bắt giam tù vì liên hệ đến cuộc đầu tiên chính 11 tháng 11, 1960. Thứ hai là có tên trong
tờ truyền đơn cũng không hẳn là bằng chứng rõ ràng đầu tiên vì có gì chứng minh người khác là người
khác đầu tiên ông cũng tôi vào? Về là không phải tất cả những người có tên trong tờ truyền đơn đầu tiên
bắt hết. Cũng theo là ông Nguyễn Liú thì ngoài ông cũng tôi ra, người có tên trong tờ truyền
đơn là của Nguyễn Xuân Chấn cũng không bắt bắt gì.

Số việc không bắt cha tôi, ngoài lý do không có bằng chứng, tôi cho còn là mặt sự tính toán cân
nhắc lại với của chính quyền họ Ngô chọn họ do cảm tình riêng của ông Diêm đi với ông
cũng tôi nhớ những người nghĩ. Thứ nhất không bắt ông cũng đầu tiên vô can tức là chứng tỏ cho
dân chúng biết Nhà thơ Linh không bắt bắt mãi và phần đi chọn đầu tiên Diêm. Thứ hai họ nghĩ rằng
chết hết tay chân của ông cũng tôi thì ông cũng tôi còn làm gì đầu tiên nữa?

Những không bắt bắt không có nghĩa là đầu tiên cho ông cũng tôi đầu tiên hoàn toàn tự do. Trong cuốn
“Nhà thơ Linh Cha Tôi” trang 36 tôi ghi lại là của cha tôi nói với tôi buổi sáng ngày 7 tháng 7, 1963:
“Cứu chúng tôi khỏi (ra tòa) ngày mai ra sao vì ở nhà hay ở tù thì cũng mặt tự do nhau.”
Người trả lời những người trong gia đình tôi rất ít người biết rằng trong hai năm sau cùng của đầu tiên
ông cha tôi bắt giam người gia đình nào. Công an mặt về cạnh chúng tôi
những điều đầu tiên của người mặt khi tôi trên lầu căn gác chung của chi An Đông (những chúng tôi trú
ngủ) nhìn xuống. Trang 40 cuốn hồi ký tôi tôi mặt đầu tiên khi cha tôi và tôi rời khỏi nhà: “Trên chiếc
tàu xi-rô của An-Đông hướng về phía Sài Gòn, tôi thấy cha tôi cũng của chi của tôi ngoài về phía
sau. Ông bảo tôi: ‘Con xem có xe nào theo không? Lúc này của chúng tôi có mặt người là đồng ý bên
kia đầu tiên nhìn vào nhà mình’. Tôi ra hiểu cho tài xế qua sang đầu tiên Trữn Bình Trữn, chiếc xe
hỏi duy nhất của phía sau với tôi thì ông cũng tôi Thành Thái. Tôi đáp: ‘Không! Không có xe nào

Sự thật về cái chết của Nhà Linh (K 1)

Tác Giả: Nguy&#n T&#ng Thi&t
Thứ Bảy, 04 Tháng 2 Năm 2012 07:11

theo mình cả!”

Hãy hình dung c&#nh v&# này tác đ&#ng ra sao đ&#i v&#i ông c&# tôi và nh&#t là đ&#i v&#i cái ch&#t c&#a ông. V&# Ph&#t Giáo x&#y ra hai tháng tr&#c khi ông c&# tôi m&#t. Th&#i gian này t&#i căn nhà An Đông h&# canh ch&#ng r&#t k&# ông c&# tôi. Trong khi h&#u h&#t các chính tr&# gia đ&#i l&#p b&# b&#t h&#t sau v&# binh bi&#n 11 tháng 11, 1960, ông c&# tôi là m&#t trong s&# ít ng&#i đ&#c t&#i ngo&#i, do đó vi&#c tăng c&#ng canh gi&# ông c&# là m&#t đ&#u t&#t nhiên. Ông c&# r&#t ít ra kh&#i nhà. Nh&#ng tin t&#c ông bi&#t đ&#c bên ngoài là do báo chí (cha tôi sai tôi đi mua báo T&# Do hàng ngày và ông ch&# đ&#c t&# báo này thôi), ngoài ra có hai ng&#i b&#n thân c&#a ông th&#ng xuyên lui t&#i. Đó là Bác Sĩ Nguy&#n H&#u Phi&#m và ông Lê Văn Ki&#m. Ông Ki&#m (mà chúng tôi g&#i là chú Ki&#m vì chú nh&# tu&#i h&#n ông c&# tôi) th&#ng đ&#n h&#u nh&# hàng ngày t&#ng trình đi&#n ti&#n c&#a v&# Ph&#t Giáo. Ngày 11 tháng 6, 1963 khi chú Ki&#m đ&#n báo tin Hòa Th&#ng Thích Qu&#ng Đ&#c t&# thiêu &#ngã t&# Lê Văn Duy&#t & Phan Đình Phùng thì cha tôi s&#ng s&#.

ô nh h&#ng c&#a cái tin này th&#t kh&#ng khi&#p.

Tin này là m&#t ph&#n (tôi cho là quan tr&#ng nh&#t) làm nên cái ch&#t c&#a Nhà Linh.

N&#u ô nh h&#ng đó không m&#nh thì t&#i sao ông l&#i dành đ&#n 9 ch&# trong lá th&# tuy&#t m&#nh v&#n v&#n 71 ch&# c&#a ông đ&# vi&#t lên câu “cũng nh&# Hòa Th&#ng Thích Qu&#ng Đ&#c t&# thiêu”?

R&#i cu&#i cùng, mãi ba năm sau x&#y ra cu&#c binh bi&#n 11 tháng 11, 1960, vào tháng 6 năm 1963 cha tôi b&# m&#i lên Ti&#u Đ&#i Hi&#n Binh s&# 635 đ&#ng Nguy&#n Tr&#i đ&# l&#y kh&#u cung và &# đó ng&#i ta cho ông bi&#t tr&#c là ngày 8 tháng 7 năm 1963 cha tôi ph&#i trình đi&#n t&#i Phòng x&# án Đ&#c bi&#t Tòa án Quân s&#, tòa Th&#ng Th&#m, s&# 131 đ&#ng Công Lý, Sài Gòn. Trát đòi chính th&#c s&# đ&#c g&#i sau. (Cha tôi nh&#n đ&#c trát đòi vào ngày 6 tháng 7, 1963 lúc 18:00 gi&#).

Tin cha tôi s&# ph&#i ra tòa đ&# x&# án này là đ&#ng c&# t&#i h&#u làm nên cái ch&#t c&#a Nhà Linh.

(Còn ti&#p)